

A révkomáromi "Malina Hedvig"-ügy

(folytatás az első oldalról)

Mi lett ennek az eredménye?

Sajnos semmi. Ugyanis Popely letagadta a cselekményt, és régi jó pártkapcsolatainak köszönhetően a párkányi hivatal lezárta az ügyet. Ezért fordultam most a magyar hatóságokhoz, hiszen Popely magyar állampolgár is, és Magyarországon nem hiszem, hogy a magyarságom hátrányt okozna.

Ha van már egy jogerős ítélet?...

Nem, az sincsen. Én jogosan fordultam a Fővárosi Főügyészséghez. Egy meghallgatás volt csupán, amely nem nyomozati szak és nem bírói szak. Popely a volt, de máig nagyhatalmú megyei főügyésszel jelent meg, tagadott és lezárták az ügyet a látélet és a rendőri feljelentés ellenére – vizsgálat nélkül. Ehhez azt hiszem nincs mit hozzáfűzni.

Tud Ön arról, hogy Popelynek a szlovák történe-

ti hivatal nyilvánosságra hozott adatai szerint a tikkoszolgálatnál státusza volt?

Nézzé, ez engem nem érdekel, és nem is kívánok ezzel foglalkozni, hiszen nem tartozik az ügyemhez.

Én a magam igazságát akarom ki-harcolni, ugyanis a gyerekeim előtt egy durva tetteges támadás ért, amelynek emléke ott él a kis-korú gyermekek lelkében, pszichés zavarokat okozva máig. Nem is olyan régen egy áruházból ki kellett jönnünk Párkányban, mert a kisebbik lányom meglátta a támadómat és hisztériásan könyörgött, hogy menjünk ki onnan. Én nem is vagyok annyira fontos ebben az ügyben, de ne felejtse el: a támadóm egy Magyarországon tanító egyetemi tanár, ráadásul egyházi felsőoktatási intézményekben – a Pázmányon és a Károlin – oktat. Milyen erkölcsi alapokat és keresztényi szellemiséget adhat egy ilyen ember a jövő generációinak?

Ön most kihez fordult az igaza védelmében?

Tekintettel arra, hogy nem akarok Malina Hedvig nyomdokain járni és a családomat is kitenni Popely további szlovákiai bosszúállásának, belügyes és

igazságszolgáltatási ismeretségi körének - amit meg is ígért nekem - büntetőfeljelentést tettem ellene a magyar hatóságnál. Ott remélhetőleg nincs nagy befolyású volt kommunista főügyész barátja, ott reményeim szerint csak a tények számítanak. Ha kell, az európai bíróságig is hajlandó vagyok elmenni. Szerintem ugyanis megengedhetetlen, hogy egy ilyen ember a magyarországi egyházi felsőoktatásban tanítson...

Önt megfenyegette Popely?

Igen, tudomra hozta, hogy nem kell semmit tennünk ahhoz, hogy ő a befolyásos barátain, és volt kommunista ügyész barátján keresztül – aki ma az ügyvédje -, itt Szlovákiában tönkretessen minket.

Hol lakik voltaképpen Popely? Párkányban vagy Budapesten?

Itt, Párkányban.

Ön szerint milyen ember Popely Julius?

Ön az újságíró, derítse ki. Ami rám tartozik, azt elmondtam...

Köszönöm az interjút.

Drábik János

A pénzkartell lova döglött meg

Lengyel László véleményét nyugodtan mellőzni lehetne, mert amióta figyelemmel kísérem munkásságát és benne jóvendőléseit, a legszembetűnőbb az, hogy egyetlen jóslata sem valósult meg. Miért kell tehát egy balkezes jóvendőmondónak mégis válaszolni? Azért, mert tévedéseit, sőt téveszméit rendkívül tehetségesen adja elő, s így nézetei alkalmasak az emberek megtévesztésére.

A Népszabadság Online internetes újságban olvashattuk 2011. szeptember közepén "Orbán Viktor lova megdöglött" című opuszát. Ebben a nagynevű szerző szerint nemzeti kormányunk vezetőjének első elve: "Mindent a gazdagnak, semmit a szegénynek". Lengyel László nem nevezi meg, hogy az igazi gazdagok, akik egyben Magyarország felsőosztályát alkotják, valójában a bankrendszer külföldi és belföldi tulajdonosai, akik évente elviszik a magyar nemzetgazdaság teljes eredményét, és még arra is kényszerítik az országot, hogy évente újabb adósságokat halmozzon fel, amelyeket csak magas kamatra felvett hitelekkel tud törleszteni.

A nemzetközileg megszerveződött magánhatalom irányítója, az államok feletti pénzkartell az általa a levegőből előállított pénzből nyújtja hiteleit. Ezért a fedezetlen pénzért nyújtott hitelekért viszont olyan mértékű kamatsarcot szed, amely elviszi az Euro-Atlanti térség országai reálgazdaságainak immáron a teljes növekményét. Magyarországról egyedül 2010-ben ez a parazita magánpénz-monopólium leszívott 2321 milliárd forintot, azaz 11,6 milliárd dollárt. Arra is emlékeztetünk kell Lengyel "Objektív" Lászlót, hogy a pénzrendszer hozzájárulása a termelőgazdaság érték-növekedéséhez a nullával egyenlő. A pénz, mint a termelőgazdaság közvetítőközege, szükséges jel, de semmilyen értéke nincs. Csak annak van értéke, amit a jel jelez. A pénz, mint jel arra szolgál, hogy össze lehessen mérni a különböző értékteremtő tevékenységeket, azokat nyilván lehessen tartani. A nemzetközi pénzkartell és struktúrái csak a mások által megtermelt javak elosztásában vesznek részt. Mégis azok, akik az elmúlt 300 év során megszerezték maguknak e jelek előállításának világmonopóliumát, eme értéktelen jelek hitel formájában történő kikölcsönzéséért ráterítették a kezüket az uralmuk alá került nemzetek reálgazdaságára. A népek köz-célt szolgáló vagyonából magánvagyonot csináltak, gát-lástalanul eladósítva az államokat, vállalatokat és az egyes személyeket.

Ily módon a pénzkartell és helyi kollaboráns kiszolgálói váltak az egyes országok felső osztályainak a tagjává. Erről a felsőosztályról soha nem esik szó, noha a társadalom gazdagságának a döntő része náluk koncentrálódik. Mindig csak a középosztályról van szó. Lengyel "Objektív" Lászlónak a szeme sem rebben, amikor a középosztály tagjait nevezi gazdagoknak az igazi gazdagok helyett. A felsőosztály tagjai ugyanis ennek a pénzuralmi világrendnek a parazita urai. A kö-

zéposztály kénytelen tanulni, dolgozni, hogy előtremtse azt a gazdasági bázist, amely lehetővé teszi, hogy önálló politikai akarata legyen, és alkalmassá váljon saját társadalmának a közügyeit intézni. A nagyrészt külföldön élő felsőosztály az, amelyik fojtogatja a magyar társadalmat, mert zero értékkel járul hozzá a termelőgazdasághoz, a szükségletek kielégítéséhez, és mégis elviszi az értékteremtő tevékenységet végzők munkájának a teljes hozamát.

Nem az egykulcsos jövedelemadó és a beruházáshoz nem köthető nyereségadó okozza a pénzügyi és gazdasági nehézségeket, hanem az, hogy a nemzetközi pénzkartell minden eszközzel eladósította a magyar társadalmat, ráterítette a kezét annak jövedelmet biztosító közvagyonára, és így lényegében a magyarok többségét bérből és fizetésből élő munkavállalóvá, illetve segélyezésből élő, függőhelyzetű kiszolgáltatottá változtatta.

Lengyel "Objektív" László hallgat arról, hogy Magyarországon szervezett magánhatalomként működik az itt berendezkedett nemzetközi pénzkartell, és amikor saját tehetőségéhez is méltatlan vulgáris demagógiával támadja a nemzeti kormányt, valójában ennek a szervezett magánhatalomnak a frontembereként hazaurulást követ el saját népe ellen.

A pénzkartell eme magyarországi frontembere szerint a nemzeti kormány elnökének második elve, hogy "Tévedhetetlenek vagyunk". Tudálékos közhellyel próbálja ezt a rágalmat alátámasztani. Mintha nem tudná, hogy a szervezett magánhatalomtól a legkisebb eredményt is csak határozott politikai magatartással lehet kicsikarni. Ez a nagyon-nagyon okos, és még annál is okosabb elemző, társadalomtudós, jogász, pénzügyi szakember, de mindenek előtt a pénzkartellnek a szervilis kiszolgálója, arra biztatja a magyar közgazdászokat, hogy tegyék félre szakmai meggyőződésüket, és egy emberként szálljanak szembe a nemzet alapvető érdekeit és értékeit felvállaló nemzeti kormánnyal. Vagyis vállalják fel a neoliberalizmus bukott téveszméihez való ragaszkodást.

A nagyon-nagyon bölcs Lengyel László szerint Orbán Viktor harmadik elve az, hogy "Nem tárgyalunk". A pénzkartell frontembere szerint azért beteg a gazdaság, mert 800-900 milliárd forint kivétele nem vezet sehová. Hallgat ez a "mindenológus" arról, hogy azért nincs a szerencsejáték kaszinóvá átalakított globális pénzrendszer és a nyomában járó gazdasági világválság óta se beruházás, se fogyasztás, se növekedés, mert ezt a minden ellenőrzést magukról lerázott globális spekulánsok megakadályozzák. Azzal uszít a nemzet kormánya ellen, hogy őt teszi felelőssé a bezárt iskolákért, kórházakért, a fizetésekre nem járó önkormányzatokért, a pusztuló infrastruktúráért és romló közbiztonságért. Meggyőződés, hogy Lengyel László, természetesen, ha jól megfizetnék érte, akkor elegánsan meg tudná cáfolni önmagát. Sőt, ő tudná a legjobban téveszméit leleplezni, hiszen tisztában van állításainak a szakmai tartha-

atlanságával. Abban igaza van, hogy valami rémes jön, ha nem sikerül ezt a parazitává vált pénzügyi világszisztémát rövid időn belül megváltoztatni. Az emberiség ugyanis válaszüthoz érkezett pontosan azért, mert a levegőből előállított hitelpénzrendszer, amely a kamatos-kamat mechanizmussal működik, most már oly mértékben eladósította az uralma alá került nemzetgazdaságokat, hogy azok adósságszolgálati terheit már csak az értéktermelő szektor zsugorodása árán tudják teljesíteni. Ez pedig arra kényszeríti a népeket, hogy adják fel eddigi életformájukat, és utolsó tulajdonukat is adják oda a nulla értéket előállító pénzügyi spekulánsoknak. Ezt a művelt Lengyel László nagyon is tudja, és itt jellembelembe kérdésként van szó, amikor szemrebbenés nélkül állítja mindenek pont az ellenkezőjét. De az is lehet, hogy csak egzisztenciális kérdésként van szó, mert az általa betöltött állásokhoz csak így tudja biztosítani a szervezett magánhatalomtól a szükséges pénzügyi és üzleti támogatást.

A nemzetközi pénzkartell magyarországi udvaroncának a szerepét vállaló Lengyel szerint a negyedik Orbán-elv az, hogy "Minél rosszabb, annál jobb". Eszerint a válságban lehet kormányozni, mert akkor nem kell - nem szabad - tekintettel lenni senkire. Itt valójában arról van szó, hogy ha a nemzetközi pénzkartell gátlástalanul követeli magának az uralma alá került nemzetek maradék vagyonát, amelynek az elvétele már ezen országok népeinek a történelmileg kialakult életmódját veszélyezteti, akkor igenis "megálljt kell parancsolni!" ennek a gátlástalan és könyörtelen, de jól megszervezett magánhatalomnak.

A közgazdászok között nemcsak abban van különbség, hogy nem ugyanazokra az okokra vezetnek vissza a világot-sújtó válságot, de abban is, hogy a legvilágosabban gondolkodó szakemberek már látják: a pénzuralmi világrend csődbe jutott, és a kamatmechanizmussal működtetett pénzrendszer halálra van ítéelve. A gazdasági élet olyan új közvetítőközegére van szükség, amely közszolgáltatásként - kamat nélkül - tudja segíteni az értéktermelő reálgazdaság optimális működését. Pont a művelt Lengyel László ne tudná, hogy John Maynard Keynes mondta Silvio Gesellről, a természetes gazdasági rend megalapozójáról, a kamatmentes pénzrendszer kidolgozójáról, hogy övé a XXI. század. Ugyanerről az elhallgatott Silvio Gesellről mondta Amerika egyik legnagyobb matematikai közgazdásza, Irving Fisher, hogy ő Silvio Gesell német-argentin üzletembernek a szerény tanítványa. A megoldás az, egyre kevésbé tisztelt Lengyel László, hogy bármennyire is nem tetszik a pénzkartellnek, a kamatmentes pénzrendszer előbb-utóbb legyőzi a fosztogatásra kitalált és idejét múlt - kamattal működtetett - hitelpénzrendszert.

A nemzetközi pénzkartell természetesen nem akarja kiengedni kezéből az új pénzügyi világrend létrehozását, mert továbbra is igényt tart arra, hogy pénzügyi technikákkal elvonja a népektől azok munkájának az eredményét. A robbanást el lehet kerülni globálisan is és egy-egy országon belül is, ha visszaállítjuk a köz-pénzrendszert, és kiűzzük az országból a pénzkartell csalásra, fosztogatásra kiképzett jogi személyekből álló hadosztályait.

2011. szeptember 21.